

Flaskpost från Randivåg

Brasilien 25 februari – 30 april 2013

Februari

När vi vaknade vår första morgon på ön Fernando de Noronha såg vi att vi ankrat bland fiskebåtarna (det var mörkt när vi ankrade) så vi flyttade oss bort till segelbåtarna. En fantastiskt fin strand låg framför oss,

ön var grön med höga berg och uppe i luften cirklade fregattfåglarna. Vi besökte hamnkontoret och myndigheterna och blev skjutsade till en uttagsautomat av amerikanska seglare. Satte oss sen på ett fik vid den fina stranden och beställde in var sin öl. Atlantseglingen kändes redan långt borta! På kvällen kom *Tifricat* in i bukten och dagen efter hyrde vi bil och körde runt ön tillsammans. Fernando de Noronha är en fantastisk ö mitt ute i Atlanten. Vattnet är otroligt klart, här finns många fiskar, fåglar, hajar, sköldpaddor och delfiner som man kan bada med och klia bakom öronen om man vill. Alla fåglar och fiskar är vana vid människor och vet att vi inte gör dem illa – hela ön är en nationalpark. Men då ankarplatsen är öppen för vågor och

dyning var det nästan omöjligt att sova eller vistas i båten då den åkte åt alla håll. Vi stannade i fyra dagar och under den tiden hade vi – på uppmaning av hamnmyndigheterna – flyttat oss fyra gånger för att ligga bättre i den tilltagande dyningen. När dyningen ökat och båten gungade från sida till sida, så vi fick in vatten genom öppna porthole i sidorna på båten, bestämde vi oss för att lämna ön och segla mot fastlandet.

Mars

Efter en skvimpig och blöt segling på ett och ett halvt dygn anlände vi till Brasiliens fastland och Jacaré, en by som ligger inne i en flod, straxt utanför staden Joao Pessoa. Jacaré (som betyder krokodil) är en traditionell liten by som består av en gata där husen ligger tätt bredvid varandra. Den trevliga marinan, som är mer som en båtklubb, ägs av en fransman och samma kväll som vi anlände var det fest uppe i klubblokalen. Vi fick med andra ord ett bra tillfälle att träffa alla båtgrannarna. Hit kommer båtar från olika håll, en del från Sydafrika, andra som oss från Kanarieöarna/Kap Verde, en del från Afrika, några från södra Brasilien. En härlig blandning av nationaliteter och seglingsäventyr!

Vi besökte städerna Cabedelo (där myndigheterna finns) och Joao Pessoa. Mellan dessa städer går ett tåg och en resa kostar motsvarande 1.50 skr, till Cabedelo tar det 10 minuter och till Joao Pessoa 20 minuter. Joao Pessoa är en av Brasiliens äldsta städer och med en nyrenoverad gammal stadskärna var det intressant

att strosa runt bland de fina gamla husen. I denna del av Brasilien har både portugiser, holländare och engelsmän varit, så byggnader är från olika tidsepoker och olika stilar. En charmig blandning. Här gick vi omkring med stora ögon, kameran i högsta hugg och ett rejält tag om plånboken (rånrisken). Vi besökte stan flera gånger, lyssnade på musik, gick på cachasa-pub och besökte Sydamerikas östligaste punkt (som vi kommer passera på vår segling söder ut).

Här är det varmt, kring 36 grader på dagen och 28 på natten, så en av många aktiviteter var att tvätta och packa ner varma kläder och täcken i vacuumförpackning. Vi tyckte det var konstigt att tvättmaskinen inte ville tömma ut vattnet, men ordnade manuell tömning. Vi städade båten

noga, lagade sådant som gått sönder och gjorde de förbättringar som vi kommit på under de senaste seglingarna. I och med allt regnande vid ekvatorn var båten rätt ren från sand från Kap Verde när vi kom fram till Brasilien, men lite sand fanns fortfarande kvar ombord!

trevlig kväll som vi delade med besättningarna på *Asa Branca* (Belgien) och *Manéa* (Frankrike).

I Brasilien skall seglare besöka fyra olika myndigheter: Tullen, immigrationspolisen, hamnkontoret och hälsomyndigheterna. Tullen och hälsomyndigheterna besöker man när man anländer till Brasilien, de andra skall besökas i varje hamn, både när man kommer och när man reser. Vi besökte alltså immigrationspolisen och hamnkontoret. På immigration skakade de på huvudet och skällde på sina kollegor som inte kunde utfärda rätt papper till oss seglare. Men vi fick våra papper och stämplor och gick vidare till hamnkontoret – som alltid finns tillsammans med en militär myndighet. I Salvador innebar det att vi måste ha ett passerkort för att komma in på området där kontoret finns. Första gången var kontoret stängt, så vi fick återkomma dagen därpå. Då fick vi alla papper och med uppmaning att återkomma när vi lämnade Salvador. Alla myndigheter är mycket vänliga, men det tar en dag att gå/åka runt varje gång man kommer och lämnar en hamn.

Vi bestämde oss för att sända vår trasiga batteriladdare till Holland för reparation. Efter att ha besökt postkontoret ett par gånger utan att ha förstått hur vi skulle göra för att sända paketet, fick vi hjälp av båtgrannen Bernard från Belgien som förutom franska och engelska även pratar portugisiska. Batteriladdaren kom iväg och vi svalkade oss med var sin öl på lokal.

Den 25 mars gick vi för motor den korta biten över till ön Itaparica där vi ankrade. Här blev vi välkomnade av Silke och Terry på *Liberdade* (från Sydafrika) med några ”sand-dollar”, snäckor från den närbelägna stranden. Det var 28 grader i vattnet och vinden svalkade gott i båten. Gick mycket bättre att sova här än inne i Salvador, här kan vinden leta sig in i båten under natten och det blir inte alls så varmt.

datoruppkoppling. Av någon underlig anledning kan man endast köpa detta om man är permanent bosatt i Brasilien och har ett brasilianskt personnummer, så inte heller denna gång lyckades vi hitta ett kontor som sålde simkort till oss.

I mitten av mars fortsatte vi söder ut, en tre och en halv dags segling längs kusten ner till Salvador. Vi la till i marina Terminal Nautico och tamparna togs emot av samma kille som släppte dem i Mindelo! Han hade seglat direkt hit till Salvador. I marinan fanns redan några av seglingsvännerna från Jacaré och efter några dagar återsåg vi även *Mischief* som vi haft kontakt med över Atlanten. De hade seglat direkt hit till Salvador och kunde berätta för oss om staden och bukten ”Todos os Santos” – Allahelgonsbukten. Här firade vi Sven-Gösta's födelsedag med besök på restaurang i den gamla stadsdelen Pelourinho och efter det gick vi på konsert. En

April

Vi seglade runt i bukten ”Todos os Santos” till en vecka in i april. Vi umgicks med båtgrannarna vid Itaparica, besökte den fina fruktmarknaden i Maragojipe uppe i floden Paraguacu och fick en förkylning som gjorde oss sängliggande några dagar. Den 5 april tog vi färjan från Itaparica in till Salvador och klarerade ut hos immigrationspolisen och hamnkontoret. Vi gjorde också ett nytt försök att köpa ett simkort till vår telefon och till

Vi fyllde våra vattentankar på båten med det fina ”mineral-vattnet” som gick att hämta från en källa bakom marinan. Hit kom alla Itaparica bor och hämtade dricksvatten och alla ankrade båtar gjorde likadant.

Den 7 april lämnade vi bukten Todos os Santos och fortsatte seglingen söder ut. Vi stannade några nätter vid Gamboa, en liten by på ön Tinharé. Vi besökte grannbyn Morro de Sao Paulo – en lite ”avslappnad” turistort. Efter några dagar fortsatte vi söder ut och under seglingen fick vi tre fiskar, en kungsmakrill och två ”auxid” - kusiner till tonfisken. Vi meddelade våra seglingsvänner att det bli grillad fisk till middag. Vi seglade in i viken Camamu och ankrade mellan öarna Ilha do Campino och Ilha do Goio. På kvällen grillade vi fisken ombord på *Tifricat*, besättningen

på *Libertad* var också med. Här i Camamu-viken blev vi kvar till den sista april. Det blåste en rätt envis sydlig vind som gjorde vidare färd söder ut omöjlig – eller i varje fall mycket obekvämt. Så vi avvaktade och hade det inte tråkigt under tiden. Flera båtar anslöt till vår ankringsplats, *Mischief*, *Lynn Rival* och *Tao*. Vi pratades vid kl 8 på morgonen på VHF’en och planerade dagen och delade med oss av väderprognoser. Medan vi väntade på bättre väder

gjorde vi många trevliga utflykter tillsammans: till huvudorten Camamu med en färja som avgick kl 5.30 på morgonen (!), till Barra och Marau. På kvällarna träffades vi i båtarna eller på en av restaurangerna i land. På en av restaurangerna serverade de ”moqueca siri” en krabbstuvning som blev en favorit. Till detta dricker man riktigt kall öl. Till lunch åt vi ibland ”pastel” ett friterat knyte med skinka och/eller ost. En av kvällarna pratade vi elektricitet och Jordi sa att han tyckte det var märkligt att Brasilien hade både 220 och 110 volt, men att det alltid var 60 Hz. Hm, tänkte vi och gick hem och kollade på tvättmaskinen, mycket riktigt, den går endast på 50 Hz (som vi har i Sverige). Där har vi problemet med att den inte tömmer ut tvättvattnet (automatiken ”hänger” inte med när Hertz-talet är 60)! Vi provade att köra tvättmaskinen på Honda generatören (som ger 220 volt och 50 Hz) och då fungerade tvättmaskinen igen!

Under veckorna i Camamu-bukten hade vi ofta regn, åska och ibland riktigt oväder. Dessemellan sol

och varmt. Vattnet var varmt, så vi badade ofta och länge. Dock var tidvattenströmmarna rätt starka så man fick se till att inte flyta iväg med strömmen. Vi noterade att papegojorna flög över båten, från den ena ön till den andra, varje morgon kl 06.00. Vi tittade på lokalbefolkningen som paddlade sina urholkade trädstammar till kanoter och som vittjade krabb-burarna längs stränderna. Några av kanoterna hade utombordsmotor och där transporterades folk och saker. En dag vandrade vi på stränderna vid Barra och blev väldigt förvånade då vi stötte på ett par från Göteborg

som drev en av restaurangerna! Där kunde vi äta en god måltid med ett gott glas vin, de hade importerat vinet från Chile.

Så äntligen den 30 april såg väderprognosen lite bättre ut för fortsatt segling söder ut. Våra vänner i *Tifricat* tänkte sig inte längre ner utan vände om och seglade norr ut igen. Men *Libertad*, *Mischief*, *Tao* och *Lynn Rival* valde att stäva ut ur viken tillsammans med oss och vika av söder ut.

Lisa och Sven-Gösta